

IRODALOM
PEKETÉN – FEHÉREN
Irodalmi és kulturális folyóirat

ELEK KATALIN
ÍRÁSAI

A Vizuális Pedagógiai Műhely kiadványa – 2013/01. szám

ELEK KATALIN BEMUTATKOZÁSA

Kata így mutatkozott be 2010-ben a Verslista irodalmi műsorában:

Elek Katalinnak hívnak. 36 éves vagyok, Miskolcon élek.

A verseket, az irodalmat azóta szeretem, hogy megtanultam olvasni. Úgy érzem a kimondott és a leírt szónak is lelke, története van. Üzen az íróról és üzen az olvasónak.

Tinédzser koromban születtek az első írásaim, aztán hosszú szünet után 2008 decemberében írtam a következő első versemet. Szerencsének érzem, és nagyon örülök, hogy a következő évben találkoztam a Verslista egyik pályázatával, és rövidesen személyesen is megismerhettem ezt a közösséget.

Verseimben a test-lélek-szellem örök idők óta megfogalmazott egységét és az ebben rejlő fantasztikus lehetőséget próbálom megragadni, a korlátok és a nagyság megtapasztalásával együtt.

Jelenleg egy kapott életfeladat kapcsán a változtatás nehéz, mégis felszabadító útját járom. Sok gondolat megszületett már bennem. Most várom, hogy ezek kimondható és leírható szavakká formálódjanak.

Köszönöm, hogy bemutatkozhattam.

***

*Katalin fájdalmas betegség következtében 2011 márciusában elhunyt.
Emlékét megőrizzük!*

ELEK KATALIN ÍRÁSAI

Hajnali gondolat Advent idejében

Élet lakik a fák felett,
a fák alatt, a fákban.
A folyó vizek medrében,
a parti sodrásban.
A szavak mögötti képekben,
a ki nem mondott szóban,
az újjászülető hajnalban,
a téli napfordulóban.
Zsibongva tör át a gátakon,
a patakparti réten.
Hol ember áll a várfalon
vagy egy hegycsúcs tövében.
Hová épp csak betűz a nap
vagy elfed mindent egy árnyék.
A kérdés örök, a válasz is:
ránk ragyog ez az ajándék.

2008. december 11.

A Napba öltözött Asszony

Sok évvel ezelőtt történt, amikor az emberek még közelebb éltek a természethez.

Egy leány kiment az erdőbe egy forráshoz, hogy ott mosson, és vizet vigyen haza. Amint ott időzött a forrásnál, megjelent egy asszony, aki-
nek olyan volt a ruhája, mint amilyenben a templomi képeken Szűz Mária
van. Megkérdezte a leányt, miért ehhez a forráshoz jött, és a leány azt
válaszolta, azért, mert ezt tartják a faluban a legtisztább vizű forrás-

nak. Megkérdezte az asszony, tudja-e, miért, de a leány ezt már nem tudta. Akkor az asszony levetette a ruháját, és megfürdött a vízben, amitől a víz áttetszőbbé vált, mint azelőtt. Előbb ezüstösen, aztán aranylóan csillogott. Az asszony felöltözött, és a leány látta, ahogy felmegy az égbe, feje körül koronát viselve, melynek fénye, mint a Nap sugarai, beragyogják a forrást, körbeveszik, körülölelik azt.

A leány megmerítette korsóját, s aztán valahányszor egy kortyot ivott a vízből, érezte az asszony szeretetét, védelmét, és soha többé nem félt ezen a világon.

2008. december 12.

A zongorista ezer arca

Emlékszem egy zongoristára. Kiskocsmában játszott, ahol hetente öszszegyültünk, bandában jártunk, ittunk, énekeltünk, minden fontos dolgot megvitattunk, játszottunk. A zongorista általában 10 óráig játszott, néha szünetet tartott, magányosan üldögélt, megivott egy-egy italt. Vékony, feketébe öltözött férfi volt, 30 és 40 év között. Néha kinéztem zajongó társaságunkból a zongoristára, és arra gondoltam: -- Édes Istenem, csak ilyen helyzetbe ne kerüljek, hogy magányosan, egyedül üldögéljek valahol! - A sorsomat hívtam meg ezzel a kéréssel. Ma én is olyan vagyok, mint ez a zongorista, és amikor ez eszembe jutott, már nem tartottam magányos embernek, már nem tűnt rémisztőnek, hogy egyedül üldögélt. Bárki lehetett. Lehetett szomorú, boldog, magányos, társas. Akárki. Csak én láttam benne saját jövőm ijesztő rémképét. S aztán éveken át jártam kocsmáról kocsmára, körülöttem mindig sok ember, társaság. Ha nem hívtak sehová, én hívtam meg másokat. Sose legyen csend, mindig legyen társ, hogy ne legyek olyan, mint a zongorista. Aztán lassan rájöttem, hogy hiába futok, kergetem az időt, a sorsomat, hiába ismerem sok embert, ülök a legnagyobb társaság közepén, mégis olyan vagyok, s minél tovább időzöm, annál olyanabb leszek. S ak-

kor már nem volt rémisztő egyedül ülni, és nem gondoltam többé, hogy a zongorista ettől boldogtalan lett volna. Sőt, azt gondolom, ilyen is az élet. Ilyen az én életem. S nem kell társtalannak lenni, de a társat nem keresem többé a zajban, a zsidobongásban, hanem azontúl a csendben, a magányban, az elvonultságban. Ismeretlen arcok jönnek az utcán, akik valahonnan mégis ismerősnek tűnnek, de nem emlékszem rájuk. Ők rám köszönnek, csendesen mosolyogva. Én visszaköszönök, és keresem a csendet, szeretem a csendet, s látom a zongorista ezer arcát. Mert bárki lehetett. Bármelyikünk.

2008. december 30.

A csend

A csendnek hangja van és ereje,
Elragadó deleje,
Végzetetlen hatalom,
Bennem él, és átkarol.

2009. január 03.

Hová repül a szél?

Hová repül a szél?
Hová repíti, mi útjába kerül?
A szirmokat, faleveleket,
lehulló bogáncsokat ...
Hogyan hoz álmot és mesét?
Hogyan hozza el mindig a reményt?
Ki küldi?
Honnan jön, hová tart?
Egy apró susogás is
Felkaphatja az avart...
A legapróbb rezdülés
hallható, ha hallod.
Nem kell dörgés, villámlás.
Legbelül akkor is meghallod.
A szelek meséjét,
az álmodott világot,
a vágyott érzéseket,
a fénylő világot,
az örök igazságot,
az örök életet....

Mit nem hoz magával a szél,
abban ne reménykedjeteK.
Mert az nem létezik,
az nem valóságos.
Nincsen ereje, hangja.
Csak színe és látványa,
hamis képei,
aranyozott bálványa.

Mit a szél magával hoz,
az lassú és fénytelen.
Ha közlelről látod,
nem érti az értelem.
Azt csak belül hallod,
hol halkán susog a szél,
és amíg hallgatod,
helyére kerül
a fáról lehullott levél.

2009. január 17.

Kinckeresők

Lehunyt szemei mögött lassan újra kibontakozott a kép. Az első meglepetés, amikor a gyalogút nem ért véget a hegy lábánál, hanem mintha természetes módon folytatódott volna. Be, a hegy belsejébe. Bent sötét volt. A hegy belső oldala kissé nedvesen tornyosult feléje. Nem mert nekidőlni a járat falainak, mert nem tudta, nem lesznek-e rajta nyálkás, tapadó lények. Később rájött, hogy nem voltak. A falak egy része szikla volt, másik része sötét, agyagos földből állt. De akkor ezt még nem tudta. Nem mert a háta mögé sem tekinteni, mert félt attól,

hogy nem látja a kijáratot, és helyette valami rémkép tárul eléje. Mégsem fordult vissza. Képtelen volt rá, csak ment előre, mintha tudta volna, merre kell menni. Azon sem csodálkozott, hogy a többiek kint maradtak. Ezt a bejáratot nem lehetett csak úgy megtalálni, a gyalogút sokak számára a hegy lábánál véget ért.

Amikor a hegy gyomrában találkozott a férfival, szinte már várta. Tudta, hogy a férfi nem közülünk való, nem egy hétköznapi ember, mégsem félt tőle. Mintha ismerte volna. S a férfi várta őt. Leültette egy kőpadra, maga állva maradt. A titokról beszélt, a kincsről, amit annyian jöttek már a hegy gyomrába keresni, de nem találhatták meg, mert nem hittek benne, a létezésében teljes szívükből. Ezért a kincs láthatatlan maradt, de ő mindig bízik abban, ha újabb látogató érkezik, hogy az talán megtalálja. Kevesen jutnak el ide. Az út nem könnyű, nem veszélytelen, még több a kitalált, elképzelt félelem, és akik el is jönnek, sokan visszafordulnak, mások nem akarnak továbbmenni, továbbkeresni, és a kincs rejtve marad.

A fiú nem kereste a kincset, nem is tudta, hogy létezik. Ő csak azért jött, mert valami idehozta. Egy néma, hívó hang. Nem félt, pedig általában mindentől félt. De itt jól érezte magát. Végre valahol jól érezte magát. Nem akart elmenni, de nem maradhatott. A férfi elmondta azt is, hogy ő sincs mindig itt, ilyenkor a hegy bezárul, rejti titkát. Csak akkor jön, ha jönnie kell, de akik hívják, nem mindig értik, mit akar. A fiú sem értette, inkább csak érezte, hogy igaza van, a kincs létezik, ő is megkaphatja, közel van hozzá.

A férfi mögött egy fiatal lány alakja tűnt fel. A sötét hegygyomorban különös volt törékeny, lengő, lebegő alkata. Az arca tiszta volt és őszinte, a ruhája hófehér. Világos hosszú haja a derekáig ért. A férfi rámosolygott. A lány a háttérben maradt, de a férfi tudta, indulniuk kell. Vissza a rejtett, ám mégis valóságos világba. Vajon ez a fiú megérti-e, amit mondott. Úgy érezte, igen.

A fiú a hegy lábánál ébredt. Hihette volna, hogy álmodott, de érezte a bőrén, ruháján, haján a sötét, nedves föld illatát. A hegygyomor tápláló és elnyelő szagát.

Lassan ment végig a gyalogúton. Titkokkal szegélyezett volt az út, és ő félt a titkoktól, de most valami erővel töltötte el. A társai az út alján várták. Ott volt az anyja is egy nagy kocsival. Már izgultak miatta, idegesen járkáltak ide-oda.

A fiú nem mondott semmit. Hogyan mondja el, amit látott? Nem lehet, nem is értenék. A kincs ott volt a kezében, pici kődarab, benne mindaz a szeretet, fény, világosság, ami boldogabbá teheti az életet. Nem tudta, mikor kapta, azt sem tudta miért, de ott volt, megbűvölte, soha nem érzett boldogsággal töltötte el. A kocsiiban ülve lehunyta a szemét. A lány arcát látta, aztán egy másikat. Egy kislány arcán a bőr megrepedt és tiszta fényű gyermekarc tűnt elő.

Ajándékot kapott az élettől. Vissza nem térő pillanatot, el nem felejtendő képzetet. Hogyan menjen tovább? Ezt a kincset meg nem tarthatja, adni kell belőle mindenkinek, aki kér. Vajon sokan fognak kérni? A fiú nem tudta.

Mély álmában minden mozgott, változott. A kincs életre kelt. Megnőtt, betöltötte őt magát. A szívverése megállt.

Anyja riadtan állt meg, kórházi fények suhantak, mindenki azt hitte, meghalt. Pedig csak most, ezután kezdi az igazi életet.

2009. február 11.

Aranyág

Gyerekek játszottak a folyóparton. Rövidnadrágban, mezítláb rohangáltak, homokvárat építettek, kihalászták a vízben úszó ágakat. Az egyik ágon furcsa fény csillant. Azt hitték, a napfény csillant meg a vízcseppeken - legalábbis a nagyobb gyerekek így magyarázták a kicsiknek -, de a csillogás naplemente után is megmaradt és az éjszaka sötétjében is. Nem merete senki hazavinni ezt a furcsa ágat, és másnapra eltűnt, nem volt ott a homokfövényen. A gyerekek játéka nem ugyanolyan volt már, mint azelőtt. Futkároztak, építették a homokvárat, de valahogy mindannyian erre az ágra gondoltak, és a szemük sarkából a vizet lesték, vajon mit hoz magával a folyó. A nagyok - három fiú - csónakba ültek, hogy a folyón felfelé evezve utánajárjanak a történeteknek. Sokáig mentek, este volt már, mire visszaértek. A kicsik csendben ülve várták őket a parton. Nem találtak semmit.

Az idő telt, a nyár lassan véget ért, hazamentek a gyerekek, már nem játszottak a parton.

Az ág azonban ott maradt. Egy fűzfa tövéhez sodorta a víz, és a fűzfa elrejtette a kíváncsi szemek elől. Honnan jött? Egyáltalán ág ez, vagy valami más?

A folyón túl lakott egy fiatal lány. Ritkán mutatkozott az emberek előtt, inkább csak ha valaki véletlenül meglátta. Akkor általában megakadt rajta az emberek szeme, ám amikor legközelebb arra jártak, már nem látták, ezért mindig mindenki azt hitte, hogy véletlenül járt arra. Pedig ott élt, és halhatatlan volt. Ezért is élt magányosan. Hogyan magyarázza meg bárkinek is, hogy miért nem öregszik. Évszázada, évezrede élt a folyó partján, vigyázva a víz áramlására, az évszakok váltakozására. Az övé volt ez az ág. Magának színezte, csiszolta, fényesítette, mindig csak egy kicsit, ám a végén úgy csillogott, mint egy aranyág.

Nem csoda, hisz a keze érintésétől nyíltak ki a virágok, pattantak ki a rügyek, de ő volt az is, aki befagyasztotta a vizet, vagy a szél közbenjárásával letördelte az ágakat.

Maga sem tudta, meddig marad még ennek a folyónak a partján. Kis üveggömbjén keresztül látta az emberek világát, ahogy átalakultak a falvak, városok, szokások. Nem vágyott közéjük, bár néha jó lett volna megpihenni, jó lett volna, ha valakihez szólhat. Igaz, nem is tudta, tud-e beszélni. Énekelni tudott.

Amikor a folyóhoz érkezett, itt még nem volt semmi, ő teremtette a folyót, a fákat, a virágokat. S amikor az emberek elpusztították, amit teremtett, mindig újrakezdte, remélve, egyszer majd csak abbahagyják. Nem hagyták abba. A házak egyre nagyobbak lettek, az utak egyre szélesebbek, a folyó vizét hiába tisztogatta.

Ezért küldte a lány ezt az ágot, hogy hátha megtalálják az emberek, és elcsodálkoznak rajta. Megállnak egy pillanatra, és addig is élni hagyják az életet.

Az emberek már nem hittek a csodákban, a gyerekek még igen. Hátha emlékezik majd közülük valaki az aranyágra.

Nem tudjuk, mi lett. Egy napon a lány, ahogyan jött, úgy el is ment. A folyó eltűnt, kiszáradt a medre, nem játszott már a parton senki, kőbányát nyitottak a közelben. Kibányászták az aranyágot is. Szerencsére akinek a kezébe került, ismerte az aranyág történetét, még a nagyapjától hallotta, hogy egyszer egy délután aranyágot hozott a folyó... Mindig nevetett ilyenkor, azt hitte, mese, de azért belül bízott benne, hátha mégsem az, hátha egyszer ő is találhat egy aranyágot. Ha így lenne, biztos nem hagyná ott, hazavinné, vigyázna rá, aztán maga sem tudja.

A gyermek felnőtt lett, de az aranyág történetében még mindig hitt. Amikor megtalálta, hazavitte, és éjjel álmában eljött egy lány, aki azt mondta, ha az emberek elmennek, visszaadja a folyónak az életet. A bányát évek múlva zárták be. Nem az álom miatt, hanem mert már nem maradt több kő. A bányász visszavitte az aranyágot oda, ahol találta, és másnap a folyó újra élt. Akik arra jártak, nem értették, azt hitték, a bányavállalat tudós emberei már ilyesmire is képesek. De a bányász és a folyó tudta, mi történt, és sokáig őrizték a vizet és a folyóban lévő életet.

2009. február 22.

Végtelen hajsza

Űztem és hajszoltam a vadat,
Áttörtem erdők és réteken.
Elhagytam emberi alakomat,
És állatként éltem az életem.

Voltam tigris és voltam sakál.
A dög ízét sosem felejtem el.
Voltam vipera és voltam madár,
Csúszómászóként élő sejtelem.

Kerestem a vadat és követtem.
Azzá váltam, amivé ő is vált.
Ám a végső csapásnál,
Valami mindig elrejtette a nyomát.

Visszaváltoztam emberré.
Követtem minden moccanást.
De a hullóvé vált két karom
Elnyelte a susogást.

A szemem is csak a vést látta,
A lábaim rejtett utakat követtek.
S hallottam az est moráját,
A neszeket és a félelmet.

Az utolsó, nagy útra indultam.
Ledőltem az áhított vad mellé.
Ő rám nézett a csillogó sötétben,
És ott hagyott a sűrű mélyén.

2009. március

A jóslat

Lefelé menet a hegyről mélyen elgondolkodott. A késő nyár illata betöltötte a domboldalt, meztelen lábát a száraz füvek végigkarcolták. Meleg nyár volt, az estékre is maradt belőle.

Léptei nyomán szöcskék, bogarak ugráltak szerteszét. Máskor órákon át is elnézte, hogyan kavarodik fel a természet, s mint terem újra rend és nyugalom, amint eltávolodott. Megbolygatta a természet békéjét. Nem szándékosan, csak mert megjelent.

Az ő békéje is megbolydult, amikor megjelent a hadvezér. Tudta, hogy jönni fog. Talán a szöcskék is érzik a veszély közeledtét. Nem futhatott el. Egyszer már megtette, időt nyert. Nem sokat ért az idővel, ugyanúgy nem tudta, mit tegyen, mint akkor. Annak idején még épp hogy csak elkezdett emberi sorsokkal törődni. Nem is tudta, hogy mit tesz, csak hagyta, hogy jöjjenek, beszéljenek. Aztán választ vártak. Mielőtt megszólalt volna, az igaz válaszokat kimondták ők maguk. Szinte mindig kimondták, csak épp nem vették észre. Nem rakták össze a szavakat, a mozdulatokat, az elharapott félmondatokat, a tekintetekben rejtező titkokat. Valahogy értett hozzá, hogy összerakja, hogy meghalljon és meglásson minden szót, rezdülést, pillantást. Tanácsait komolyan vették, s mert ők mondták ki magukról, igaz volt, működött. Lassan híressé vált. Egyre többen jöttek, hogy jóslatot kérjenek. De akkor már nem tudott figyelni. A jóslatok nem működtek. Ha nem fogadott valakit, rossz hírért keltették. Ezért is vonult vissza, távol a világtól, ebbe az elzárt paradicsomba. Aki nagyon akarta, itt is megtalálta. Leültette őket, nála laktak, ameddig a kérdés kívánta, és lassan megkerült a válasz. Ha néha nem tudta, bevallotta. Az illető csalódott volt, de valamit mégis tanult, hallott, amíg a kérdésein gondolkodott. Üres kézzel nem ment el senki. Csak annyit kért, hogy legyenek csendben, figyeljenek magukra, és a házat megtöltötték a gondolatok, melyek aztán beköltöztek az emberek szívébe, és ő szavakká formálta őket.

A hadvezér nem hallgatott. Az erőszak jegyében jött el hozzá. Csend helyett duhajkodás és hangoskodás verte fel a házat. Maga is a he-

gyekbe menekült. Azt mondta, azért, hogy a válaszon gondolkodjon, valójában a helyzet elől menekült.

A hadvezér nem volt tekintettel senkire és semmire. Haderejét, pereputtyát magával hozta, halállal fenyegette az életet. Amikor nem akarta beengedni, tüzet gyújtott. A tűz körbevette a házat, nem volt menekvés. Amikor még nagyon régen megkereste a hadvezér, akkor a hátsó ajtón szökött el. Akkor még egyedül jött, a várakozást megunva, a szobáját összetörve, összezúzva távozott. A haragja akkora volt, mint most. A támogatottsága kevesebb. Kire haragudott? Az életre. Ezért kellett előle menekülni. Bár ez a menekülés csak időt hozott, a kérdést, az igazi, nagy kérdést nem oldotta meg.

A jósnő megborzongott. Nemcsak az esti szellőt érezte, hanem a halál leheletét. Nem tudta tovább kerülni a végzetét, ennyi volt. Érdekes, hogy fél a haláltól, ő, aki a ráción túli erők közt érzi igazán otthon magát. Mégis fél, mert nem tudja, ez nemcsak az élőknek jár-e, mert nem tudja, milyen utat kell bejárnia. De ezt ismeri és szereti. Talán túlságosan is. De hát lehet-e nem szeretni a napfelkeltét, a madarak énekét, a szellő simogatását, az esőcseppeket, a féltő, óvó, aggódó, szeretni és szenvedni tudó emberi szíveket. A fákat, a virágokat, az állatokat.

Szerette a világon túli világot is. A nyugalmát, a csendjét, a végtelen képzeteket, leírhatatlan érzéseket. Mégis félt, mert ember volt ő is. Emberi szíve megremegett.

A hadvezér azért jött, hogy jóslatot kérjen. Amerre járt, pusztulás, sírás, felégetett föld járt a nyomában. S ő többet akart, még több halált, még nagyobb hatalmat. Azt jött megtudakolni, sikeres lesz-e legújabb vállalkozása, hogyan hódíthat és igazhat le újabb földeket. Miért kért ehhez jóslatot? Mert ő is félt, mert belül, legbelül érezte, hogy nem jó, amit tesz, hogy mindez bosszúért, vezeklésért kiált. Hallani akarta, hogy nincs így. A saját hangja nem volt elég, a követőié sem, a leigázottak félelemből mondták. De ha egy jósnő mondja, s főképp, ha ez a jósnő...

Mit mondhatott volna. Itt nem volt gondolat, itt tett és vér volt. Ha tovább folytatod, minden vércsepp visszahull reád. Ez volt az igazi jóslat.

Ha kimondja, meghal, és meghalnak mások is. Ha nem mondja ki, mások akkor is meghalnak. Ő életben marad, újra időt nyer, de vajon belül nem hal-e meg akkor is. Ha félelem költözik a szívébe, hogyan hallja meg a többiek szívének énekét. A saját énekét sem hallja többé. Mire leért a hegyről, már tudta a választ. Kimondta.

A szavakat csend követte. Dermesztő csend, hallgatás. A meleg nyári estében megfagyott a levegő. Aztán izzott, az égő ház megmaradt parazsa megidézte a poklokat. A csendes, békés tájon felforrt a levegő, a szöcskék is megégtek, nem állt helyre a rend, hiába ment el a hadvezér. Bárhol járt ezután, a jóslat követte, lassan beteljesítette magát.

A ház helyén új fű nőtt, új szöcskék jöttek, új szelek. A domboldal őrizte a jósnő lábnyomát. Aki arra járt, azt mesélte, hallotta a hangját. Valami megszólalt a szívében, egy ősi hang, egy csendes, mély, szomorúan vidám hangulat. Sokan járnak azóta is a házhoz, a romokhoz. Virágokkal van tele a föld. Ha a jósnő valahol a ráción túl látja őket, talán azt gondolja, jól döntött. Szavak nélkül küld igaz jóslatokat.

2009. március 03.

Színpadon

Mintha hasadna a függöny...
Mögötte egy hamis világ,
Mit valóságnak hittem.
Nem mindig látszik,
Vagy nem látom a hasadást.
A színpad, a szerepek a régiek.
Ez az életem...

Ez? Ilyen?
Mégsem hiszem.

Akarom-e látni a rést?
Akarom-e tudni az igazat?

A gyászra felkészültem,
Kopottak a régi jelmezek,
Mégsem érzem biztosan,
Hogy egy új színpadra léphetek.
A hasadás nő.
Hazudni már nem tudok.
A szakadék felett járva
Új világról álmodok.

2009. május 03.

Zúgnak a harangok

Zúgnak a harangok,
értem zúgnak.
Nem csendítenek,
hangos szóval zúgnak.
Bennük könny, harag,
düh és gyötrelem.
Mindenek mögött
a szerelem.

Zúgjátok, harangok, hangos szóval.
Mit én nem tudok, kondulóval.
Adjátok hírül, hogy megszülettem,
a sötétségből a fényre jöttem.
Adjátok hírül, a hír igaz.
Világok határán égi harc.
Örökös nász és küzdelem.
Zúgjátok, harangok, létezem!

2009. május 22.

Apámnak

Jószándék vezérel. Tudom.
Nem így indultál Te sem az úton.
Üres lappal kezdünk:
tisztá, igaz világ.
Jövők, az elágazások,
mik sorokat rónak ránk.

Sok öröm közt - tudom - megül a bánat.
Még játszottál volna...
A munka nem várhat.
Még tanultál volna...
Nem maradt rá idő.
A tenyér megkérgesedik.
A gyerek hirtelen felnő.

Hited megmaradt.
Kemény ember lettél.
Mit a világból láttál
benned összeállt egy renddé.

Így vagyunk mind.
Csak más a rend sora.
Ahányan vagyunk,
annyiféle forma.
Ezerféle igazság,
amit hiszünk, vallunk.
A Tiéd egy ebből.
Mástól - mást hallunk.

Hidd el, jó ez így.
Nem is tudsz mit tenni.

Tudom. Szikár talaj volt.
Túl- és jól kellett élni.

Gyűlt benned a feszültség,
a vadság, az indulat.
Hogy mit tegyél vele?
Követed a régi utat.

Ne tedd, kérlek, állj meg.
Rejtsd el a kezéd.
A szívedre hallgass,
ha tudsz,
múltbéli emlékek ne kísértsenek.
Kezdj új utat.
Mindennap lehet.
Hallgasd az álmaidat.
Megsegítenek.

2009. június 14.

A mélység titka

Örvénylő, fekete tó mélyén
lakik a Halál.
Sötét odújában
a hang reszketve száll.
Vigyorgó arcok közt,
dermedten létezik a lét.
Ki oda leszáll,
tegye össze mind a két kezét.

Hogy nyílik az ajtó
ezen a féltekén?
Az idetévedt lélek
imádkozna a fény felé.
Vékony sugár az.
Nem látja a szem.
Rátalálni nehéz,
halálos küzdelem.

Mégis, dörömbölj az ajtón,
ha vaslakat zárja is.
Dörömbölj, ha nehéz,
ha nem nyílik, akkor is.
Sebes már a kezed,
társad a félelem,
vaksötét világban
halott az érzelem.
Ha elfáradtál, állj fel.
Vagy pihenj. Amíg lehet.
Aztán menj, kiáltsd újra:
segítsetek!

Nem jön válasz...
Csend van...
Reménytelen...
S akkor az a fény sugar
megjelenhet a kezeden.

Örvénylő, fekete tó mélyén
lakik a Halál.
Angyal lesz belőle,
mire a felszínre száll.
Néha véres áldozat.
Máskor égi jel.
Mindkettő Te vagy,
Veled jönnek el.

2009. június 19.

Kötésben

Kitárt mélységben,
indák ölelésében,
delejezett kétségben.
Láttalak...

Kezem kötözve.
Szájam betömve.
Lelkem bebörtönözve.
Létezett...

Kezemet nyújtottam,
feléd fordultam,
némán kiáltottam.

Kezem lefogva.
Hangom torzulva.
Nem érthettél.

Roppanó varázslat,
töredező árnyak
rabsága megigéz.

Láttam, hogy elhaladsz.
Azt is, hogy megtorpanasz.
Suhanó árnyékod
maradt velem.

2009. július 15.

Töredékek 1.

...

Próbáltam másképp,
de nem tudom.
Próbáltam megállni,
de nem látom,
mikor van az,
hogy nem én vagyok.
Mikor hallgatni kéne,
de nem tudok.
Csak mondom és mondom
valaki más szavát,
az élő múlt akarátát.
Jeges erővel szorítja torkomat.
Vesztettem, győztél.
Ez az utolsó gondolat.
Nem engem.

...

Miskolc, 2009. július 15.

Töredékek 2.

...

Lelkem pillangók szárnyán
repülne, szállna
a magasba, fel...
De testem vértet visel.
Meddig még?
Dőlő házak roppanó zajából
hallom a hangot.
Megyek.
Harangok kondulásából tudom,
az út felfelé vezet.

...

Velence, 2009. augusztus 15.

Megtérten

Messze földről érkezem:
kietlen pusztából,
vadon zugából,
városok zajából.
Mocsárból, ingoványból,
gondolataim fogságából,
teremtett világból.
Hozzád igyekszem.
De nehéz...
Valami nyomja a szívemet.
Valami elszomorítja a lelkem.
A létezés nehéz.
S akkor átváltozik minden.
Nem ugyanaz a levegő.
Nem ugyanazok a fák.
Elmondani nem lehet,
amikor megtérek - hozzád.
Csend honol mindenütt.
Nyugalom és béke száll.
Mi tegnap még kettéhasadt,
ma közös úton jár.
Az az út hozzád vezet.
Megérteni nem tudom.
Csak érzem.
S ahogy az öröklét
az időbe száll,
ugyanúgy juthatok vissza
hozád. Magamhoz.

Assisi, 2009. augusztus 19.

Az idő malmában

Nem tudtam, hogy bánat és öröm testvérpár.
Azt hittem, egyik uralja a másikat.
Nem tudtam, hogy élet és halál együtt jár.
Az élők világában üljük a halotti torokat.
Nem tudtam, hogy lét és nem-lét ugyanaz.
Egy pontból indulunk és érkezünk.
De azt tudtam, hogy a fájdalomban is
örömré éhezünk.
Magányunk társat kíván.
Máskor a társ magányt.
Álmunkban megváltjuk a világokat.
Egyikből a másikba jutva
tanulunk igaz varázslatokat.
Szeretni és nem szeretni.
Oly keskeny mezsgyén lépkedünk.
Látni és nem látni.
Válaszokat keresünk.
Sosem tudott igazságok
a homályon átsejlenek.
Elhallgatott valóságok
alakot öltenek.
Mindez véget sosem ér,
a karika továbbgördül,
és a forgó kövek közt,
az idő malmában, élet zendül.

Miskolc, 2009. szeptember 08.

Színpadi képek

Ki van ott? Biztos valami új szereplő. Sosem láttam még idáig, pedig sokszor láttam már ezt a darabot. Vagy csak néztem? Igen, így helyesebb. Sokszor megnéztem, de sosem láttam igazán. Ez az új szereplő mégsem illik a képbe. Ki ő? Én vagyok. Nem, nem lehetek. Ez valami sötét figura. Nagy, fekete köpennyel. Szép köpeny, száll, repül. Rajta sok-sok színes szalag. Milyen sok szín... Lelógnak a fekete köpeny aljáról. Az arcát nem is látni. Miért gondoltam, hogy én vagyok? Mert igaz.

A fekete démon alakja betöltötte a színpadot. A szereplők még játszottak, énekeltek, táncoltak. Először el sem hittem, hogy nem látják, ahogyan feléjük tornyosul, betakarja őket. Mint egy árny. Baljós, vést hozó, sötét árny. Bevon, belédmászik, felemészt. Jaj, miért is van, hogy nem vesszük észre, amikor jön, amikor itt van, csak akkor látjuk, ha elment. Akkor minden fáj, zaklatott és szaggatott. De amikor jön, nem is látjuk.

Most már ő uralja a színpadot. Középen áll, mindenki megbűvölve nézi. Más nem is látnak, egymást sem. Tépik róla a sok színes szalagot. Ha valaki megszerezte, a ruhájába rejti. Elvonul egy sarokba, és őrizgeti a szalagot. Gyanakvón néz körül, ha valaki feléje megy, elfordul, vicsorog. El ne vegye a szalagot.

A fekete ruháson már alig van ruha. Széttépték a palástját is. Meztelelenül áll a színpadon. Így, ruha nélkül, sokkal erősebb, sosem láttam még ilyen erős valakit. Ahogy áll, ahogy néz. Sziklaszilárd, elpusztíthatatlan. Kezét kitarva lezárja a jelenetet.

Engem hív. Megyek felé. Mit akar? Nem látom a szemét. Ki vagy? Ha nem én és nem más, akkor ki? Kitépi a szívemet. Ott van a kezében.

Véres, még dobog. Összemorzsolja, nem maradt belőle, csak egy sötét színű folt a színpadon.

A szívem helye üres. Mély sebtől vérzik. Elállítani nem tudom. Kiáltanék, kiáltani sem tudok. A kezemmel próbálom takarni a sebet, a szívem helyét, a vér átfolyik az ujjaimon.

Leülök, már úgyszólván mindegy. Szív nélkül minek álljak ott.

A színpadon jégszobor. Gyönyörű. Minden forma, vonás kidolgozott. Nagy és hatalmas, csillogó. Ő is én vagyok? Már nem tudom. Lehetek vagy nem. Nem tudom.

Birodalma hatalmas, végtelen. Ám minden megfagyott. Akihez ér, akit odavonok, akire ránéz, tetszhalott. Én is az vagyok.

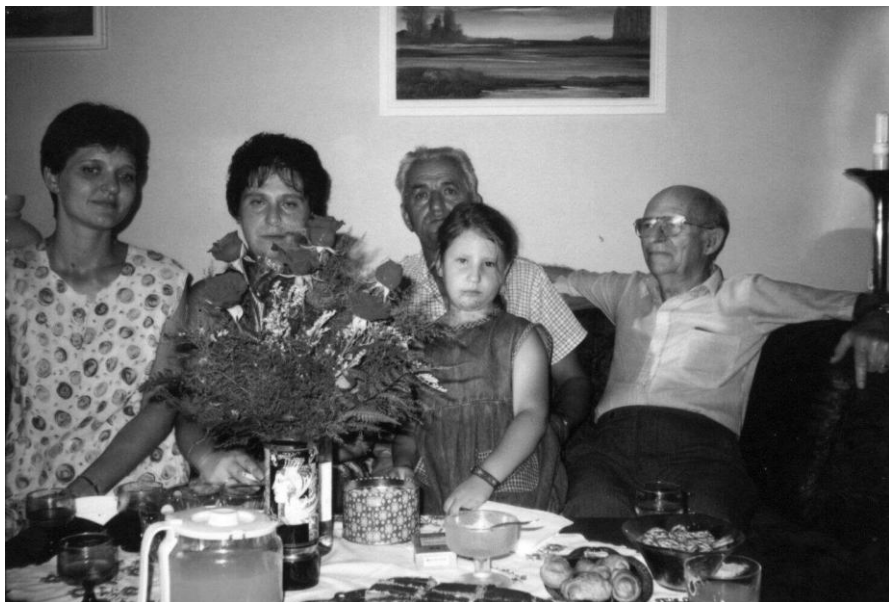
Szív nélkül, fagyottan állok a színpadon. Előttem a nézők. Mindegy, kik vagytok. Mire várok?

A napra, hogy felsüssön, hogy a színház teteje eltűnjön, átragyogjon a fény. Mi lesz akkor? Megolvadok. S szívet honnan kaphatok? Talán a sajátom életre kel. A vörös folt alakká válik. Talán.

S akkor a fekete démonnal együtt kirepülünk a színpadról. Elhagyunk minden ál-helyet. Ő mezítelenül, én szívvel repülök. Szállunk, amíg a fényben el nem porladunk, fel nem olvadunk. Akkor lesz belőlem egy vízcsepp, a vízcseppből folyam, a folyamból tenger, óceán. Újrateremtjük az életet. Mi ketten és ő. A jégszobor, aki akkor már nem lesz fagyott.

Együtt megyünk, indulunk, vándorlunk. Az útnak nincs eleje és vége. A lényeg, hogy újra együtt vagyunk.

2009. szeptember 15.

Hazamegyek

avagy a Mű örök

A filmstúdióban ültem. Előttem a képernyőkön a múltam képei. Sorban, egymás után. Nézem őket. Köztük élek, bezárkózva ebbe a helyiségbe. Ide-oda kattintok, s időrendben, téma szerint, személyekhez kötve nézem a képeket.

Az egyiknél megállok. Őt ismerem, mondja egy bennem lévő hang. Jó barát. A múltból, a jelenből? Ki tudja. Már régóta ülök itt.

Mi történt? A képek eltűntek. A monitorok, mint tükörképek, üresen merednek felém. Hová lettek a képeim?

A monitorok zúgnak, a vonalak egymást követve ugrálnak, sisteregnek.

Tengerparton ébredek. Fekszem egy betontömbön, talán sétány lehet. A szélén korlát. Nem vagyok egyedül. Vagy mégis? Hol vagyok? Hogy kerültem ide? A korláthoz sétálok, beszívom a nedves, tengeri levegőt. A beton széle zöld, a tenger partja sáros, nádszálakat látok. A part közelében szürkén, a távolban kéken csillog a víz. Rajta az aranyhíd. Hová kerültem?

Előttem a város. Mintha ismerném. Múltat idéző látvány. A régmúltban vagyok vagy ez a jövő?

Elindulok. Úgy emlékszem, többedmagammal, de már csak magam megyek. Értem a beszédet, és mégsem. Ismerem a várost, és mégsem. Látom az embereket. Kik ők? Hol vannak?

Hajdan állt itt egy szobor, egy királynő szobra. Az ő városában jársz.

Nézem a talapzatot, és ismerem. A mintákat, a formákat. Ez az a talapzat. Ez az én városom. A szívem megtelik fájdalommal, erős szorítást érzek a torkomban, mert a királynő eltűnt. Idegen katona áll a régi talapzaton.

A király ülő szobra, a hajdani parkban, megmaradt. Csendesen és némán ülve nézi, ahogy a városa átalakul.

A falak, az utcák is megmaradtak. A kövek, a fák, a szellő ugyanaz. De az emberek mások. Idegenek. Van, aki idegenként jött; van, aki az évek folyásában azzá vált. Kevesen érzik, hogy hol járnak, s ők bujkálva osonnak. Észre ne vegyék, hogy van, aki még emlékszik. Tiltott az ősi nyelv, de ők tudják és értik. Kevesen vannak. Őrzik a titkot, rejtik és óvják, mert el nem veszhet. Ha megkopik is, átragyog a szürke porrétegen.

Mi történhetett? Hogy tűntél el, királynőm, a talapzatról? Hová vittek, rejtettek, és miért? Kapok-e választ? Nem tudom.

Mihez kezdjek ebben a városban, ahol ismerek mindent, de idegenné váltam magam is. Másképp lettem idegen. Valami hiányzik. A királynő védő keze.

A nagytemplom még áll. Ódon falai méltóságteljesek, kapui mögött erőt sejtetnek. Bent is a felszín. Az újonnan jövők nem tudják, mire való ez a hely. A falak azért állnak, a padok még megvannak, a csend örök. Bizonyosságot ad, hogy még semmi nem veszett, hogy ez a zűrzavar is elmúlik egyszer, s ha nem is lesz már semmi a régi, a rend mégis helyreáll.

A templomban is képek, hírek a város életéből. Napi események. Amikor meghallom, hogy mások is téblábolnak hozzám hasonlóan a városban, már biztosan tudom: hazamegyek.

Hazamegyek. Hová haza? Van-e egyáltalán igazi haza?

Van. Biztosan tudom, és készülődöm. Nem tudom, merre van, hol van, ismeretlen út vezet oda. De létezik. Odamegyek.

Ha a határt átlépek, nemcsak a várost, s amivé vált, hagyom oda, de az időből is kiléphetek.

Szerettem ezt a várost. Szerettem benne élni. Magammal viszem, ami fontos, ami nekem fontos, örök és megváltozhatatlan. De a többit elhagyom. Már nem az enyém, nincs közöm hozzá.

Nem tudom, mikor, és nem tudom, hová érkezem. A búcsú nehéz. Mégis, menni kell.

A végtelen térben, időben egyszer hazaérkezem.

Miskolc, 2009. november 21.

Karácsonyi ének

Szent karácsony éjjelén,
mikor születik a fény,
mikor a sötétség elvonul,
s a szív lángba borul;
mikor minden megáll és meghajol.
Fenyőillat száll és muzsika dalol...
Akkor ülj le Te is.
Borítsd ki, mi dühít.
Gyászolj és énekelj,
hogy holnap új Nap jöjjön el.
Örökre megújuló,
titkokkal viruló,
zárt és nyitott kör legyen
pályája, a végtelen.

Középen állsz Te, magad.
Ki vagyok? - kérdezed.
S játszik körülöttem
megannyi képzeted.

Hány világból áll a lét?
Egyszerre lehetek több helyen?
Ki fogja az alkotó kezét?
Van-e cél, vagy csak létezem?

Mily nagy a csend.
S hallgatás a kérdések válasza.
Bölcsőben fekszik gyermekem.
Szemében az új világ támasza.
Az örökre megújuló puszta lété,
hol minden pillanatnak súlya van.
Hol egy vagy a mindenséggel,
s léted az életed csillaga.

Ragyogó, fényes mező.
Ember oda elérni képtelen.
Ez a csoda lett valóság
a karácsonyi éjjelen.

2009. december 04.

ELEK KATALIN EMLÉKÉRE

Gósi Vali: Elszöktél

Hiába vártam, hogy egyszer csak
hívsz talán, hangod elér,
s egy percre visszatér hozzám
a remény: hogy mégis élsz...
- de csak a hazug csend süvít
felém: halott a *Fény*...
Talán az égből hívsz majd
- vagy hiába az ígéret ma már,
az is, hogy nincs halál?

Becsaptál! Vége. Nem segít imám...
Szemed kék tükre jeges fény ma már.
Csak rág és mar az emlék,
a hangod, ahogy kértél: mesélsz még?
És szelíd mosolyod nemrég,
ahogy bágyadtan életre kelt
szép, komoly arcodon...
Mindez csak könnyes emlék
ma már, torz vigyor a lét,
hazug igazán...

Olyan közel hajoltál akkor hozzám,
hogy éreztem, ahogy egy fénysugár,
lágyan, szépen, valami különös
táncot lejtett közöttünk
azon a beszédes éjszakán,
amikor derűsen, a vers dallamára
nevettünk, és nem létezett
számunkra más mosoly,
csak mit a vers üzent,
simítva gondot, bajt a szelídülő ráncokon.

Ma a halál ül tort itt, és röhögve átosan
gyászos fénye hideg homlokodon...

Ma már a semmit markolom:
az is jéghideg, távoli, akár az
örök hó a végtelen ormokon.

Mit mondhatnék? Hogy menj, hogy
értem e sietést? Hogy hidd csak el
tovább a tündérmesét, ha félsz?
Hogy otthontalan csak én vagyok -
de te remélj: van újjászületés?

Elszöktél, hogy elfoglald örök otthonod,
s hogy legyen végtelen, égi balkonod,
de nem hallhatod ott a verszenét,
az emberlét magasztos üzenetét!

Te már ráérsz, nem sietsz soha:
a múlt lett álmaid csöndes, árva otthona...

Nincs ott szerelem, és könnyű, játszi fény
sem lejt táncot a holtak szemén...

Bár hinném: az örök ég lett az otthonod,
s hogy verssel köszöntenek ott az angyalok...

Szabó Gitta:
Elek Kata emlékére

A napnak vége,
Hold arca sápadt / szemed
mögött sötétség.

***

Sötét éjjelen
házad felett holló száll
lelked őrzője.

Baranyai Attila (Anisse):
Kipattant lét-buborékok 57.

szenvedés, kemo,
remény és visszaesés
kegyetlen harc: RÁK

Czégény Nagy Erzsébet: Kata

Gyászszalag sikolt
didergő néma síron.
Lehullt egy csillag.

Golán Angéla Gabriella: Csillaggá lettél

Vicsorgón röhögött arcodba a kín,
s Te álltad tekintetét!
Mosolyod a szürkébe keverte a színt,
bár érezted közeledtét.

Kék szemed homályos távolba hatolt,
s láttad Belzebub pofáját,
de válaszod megnyugvó szelídséged volt...
Lelked´ angyalok vigyázták!

Csillaggá lettél, s bár tested meggyötört,
igaznak mondtál minden szépet!
Kezed felkarolta a földre esőt...
Így őrzöm meg a Te képed!

Szakáli Anna: Elek Katinak

Szívemre komor gyász ült.
Nemrég még velünk nevetett,
s most végtelen messze ment,
oda, hol csak a hófehér lelkek
beszélgetnek suttogón, vidulva
egy örök dallamú szimfónián,
s kacagnak az élet elgyötrő fájdalmán...

Kovács Daniela: Valaki elment...

Az elmúlás új dalba kezdett,
melytől az ég is mennydörög,
a távolban ködpára reszket
keresztek sűrűje fölött.

Míg kínjában zokog a táj,
mi elbúcsúzva tort ülünk
még friss a seb, még sajog, fáj
valaki elment közülünk.

Hanyecz István (shf): Isten veled, Katil!

Kialudt egy kedves csillag fénye
bájos arcod mosolya kacsint rám
szemed fénye ragyog fel távolban
fájón búcsút intünk itt egymásnak
e végtelen úton vezessen Teremtő
egy szál fehér rózsza kísérjen utadon
Nyugodj békében emléked őrizzük

Varga Katalin: Emlékvers

Négy Kata ült egy asztalnál a Listatalálkozón.
Elek Kata verset szavalt, oly kedvesen, mosolygón.
Két éve volt, nem felejttem, emlékeimben marad.
Barátokra találtam, volt sok-sok kedves pillanat.
De most valaki elment, már csak a mosolyát látom.-
Hiányozni fogsz neked, Kata, kedves Versbarátom.
Emlékedet, verseidet a szívünkben őrizzük.
Nyugodjál békében, mi Téged soha nem felejtünk.

***

Kiadó: Vizuális Pedagógiai Műhely BT. (<http://www.vpm.hu>)

Nyomda: Palatia Nyomda és Kiadó Kft, Győr, Viza u. 4-6.

Nyelvi lektor: Sz. Gábor Ágnes (<http://www.iropult.hu>)

Alapító-főszerkesztő: Baranyai Attila - Szerkesztő: Bodó Cs. Gizella

Szerkesztőség címe: 8263. Badacsonytördemic, Római út 84.

<http://poeta.hu/feketen-feheren> - folyoirat@poeta.hu

ISSN 2060-5854

---

*A Barátok Verslista honlapja:
<http://portal.verslista.hu>*

Elek Katalin (1974-2011)

---

*Az Irodalom Fekétén-Fehéren c. folyóirat honlapja:
<http://poeta.hu/feketen-feheren>*
